

[Aksel Møller.]

tilstrækkelig høje lejeindtægter til at forrente de ekstraordinært store udgifter, så længe vil al tale om tidens kostbarhed blive mødt med et skuldertræk.“

Når bladets ledende artikel derfor slutter med at advare nationalbanken imod at gå ind i en større støtteaktion til fordel for obligationskurserne og blankt indrømmer, at hvad vi behøver er tværtimod et nedadgående pres på omkostningsniveauet, så er det efter min opfattelse klog tale, bladet fører, og så har det givet mig en mulighed for at fremføre andre vidner for min opfattelses soliditet end dem, der kan hentes alene fra min egen lejr.

Vort, mit partis principielle syn på sagen lader sig også belyse ud fra andre argumenter. Da loven om Marshallhjælpen blev vedtaget her på rigsdagen, gjorde, såvidt jeg husker, ingen sig til talsmand for, at dette nødvendigvis skulle medføre en hurtig afvikling af den kreditbegrænsende lovgivning. Man regnede ganske enkelt med, at erhvervslivet i stor udstrækning var likvid og derfor ved træk på deres indskud i banker eller ved et salg af obligationer kunne overtage en væsentlig del af finansieringen af Marshallhjælpen. Ja, man gik så vidt, at man ligefrem på foranledning af det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, såvidt jeg husker, fik stillet som betingelse for vedtagelsen af Marshallhjælpen, at disse penge skulle spærres på ganske særlig måde. Jeg for mit vedkommende deltog ikke i den debat, men når jeg tænker på det indtryk, jeg fik, da jeg lyttede til de ærede medlemmers tale om denne sag, så gik det ud på, at det, som gik gennem alt, hvad der blev sagt, var, at den første opgave, det afgørende for, at vi kunne nå Marshallhjælps mål, var, at den skulle virke pengesanerende. Selvfølgelig ville den lovbestemmelse, som den høje rigsdag altså gennemførte i denne forbindelse, om, at det danske provenu af denne dollarhjælp skulle spærres i nationalbanken, virke sanerende. Men hvis man ikke havde vedtaget en sådan bestemmelse, eller hvis man blot frigjorde et akkurat tilsvarende beløb, der allerede var bundet — og allerede var bundet på det tidspunkt, da den lov, jeg tænker på, blev vedtaget —, så kunne efter min mening Marshallhjælpen meget vel komme til at føre og måtte næsten komme til at føre til en ny vækst i inflationen, dels fordi den ville forøge efterspørgslen efter arbejdskraft, og dels fordi den ville medføre forøget vareomsætning med deraf følgende forøgede indkomster,

der i bedste fald fandt vej til bankerne, i værste fald kom til at forøge forbruget.

Jeg tror ikke, denne tankegangs rigtighed kan bestrides, og jeg er overbevist om, at den højtærede handelsminister ikke tør erklære overfor dette høje ting, at der ikke i selve Marshallhjælpen kan ligge årsager, der vil udløse yderligere inflation, både for såvidt angår den virkning, som hjælpen vil få på efterspørgslen efter arbejdskraft og varer, og for såvidt angår den virkning, hjælpen vil få derved, at de varer, der kommer til landet, gennem de forskellige handelsled på vej til forbrugerne afkaster større indkomster, og endelig også for såvidt angår den forøgelse af eksporten og af eksportindtægterne, som skulle blive en følge deraf. Og hvis de penge, der på denne måde indvindes i den danske befolkning, ikke stadigvæk skal blive magrere og magrere, forekommer det mig, at det er nødvendigt at være på vagt overfor den lovgivning, den højtærede regering her har foreslået.

Disse lovforslag er jo ledsaget af en skrivelse fra nationalbanken — eller rettere sagt to. Den kurs, som nationalbanken styrer i disse skrivelser, er den samme som den, nationalbanken styrede, da den sidste lempelse i pengebindingsreglerne fandt sted. Det er en advarsel til regering og rigsdag, og efter denne advarsel har det konservative folkeparti besluttet at indrette sig. Jeg er meget vel opmærksom på den måde, hvorpå Danmarks Nationalbanks direktion har skrevet dette brev. Jeg har også moret mig over, at banken har forstået at give kejseren, hvad kejserens er. Efter på den mest omhyggelige måde at have udleveret til den danske offentlighed alle de argumenter, der taler imod den højtærede regerings forslag, fortsætter skrivelserne:

„Nationalbanken skal dog ikke udtale sig imod den af regeringen påtænkte ændring i lovene under forudsætning af,“

— og så kommer de forudsætninger, nationalbanken stiller op.

Jeg vil gerne fremhæve, at i de synspunkter, jeg her har gjort gældende på mit partis vegne, skal der ikke ligge nogen fornægtelse af, at vi også gerne vil af med pengerestriktionerne. Naturligvis vil vi af med pengerestriktionerne, men det forholder sig efter vor opfattelse på den måde, at den første betingelse for, at vi kan komme af med de øvrige restriktioner, er, at vi holder pengevæsenet sundt og frit for yderligere inflation, og der er ikke for os oplyst noget som helst, der tyder på